

מַאִירִים

קידום ילדים עם אתגר

מאירים את החג

להורים וילדים עם אתגר | סיון תשפה | גיליון 18

קשב וריכוז...
שיתוף פעולה...
וויסות...
מיומנויות ויכולות
כל כך חשובות
ולא מובנות
מאליהן.
הרבה תפילות,
הרבה סבלנות,
הרבה התמדה,
הרבה מאירים,
והנה זה עומד
אחר כותלנו.

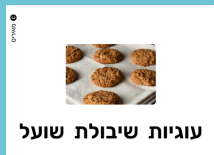
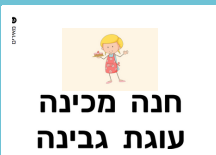
אני סופר

צעד צעד אני סופר,
לומד ושוכח וחוזר וזוכר
יום יום אני זורע וקוצר
נסוג ומשתפר
וכשאגדל אביט לאחור
ואשחזר.

טעימות

מסתבר שלא רק אנחנו האימהות אוהבות את המטבח. הופתענו לגלות שהרבה ילדים מגלים עניין בבישול ואפייה, ואם לא מבצעים בפועל אז לפחות קוראים ומתעניינים. כך נולדה קטגוריה חדשה בספרייה הווירטואלית שלנו - מאירים במטבח.

עוד דבר שלמדנו במטבח של מאירים: עם האוכל בא התיאבון לדעת. כשילד אוכל לא רק הפה שלו פתוח אלא גם הראש, וזה בדיוק הזמן הטוב ביותר ללמידה. נכון שבקונסטלציה הזו יש סיכוי טוב שהספרונים יתקשטו בטביעות אצבעות ו'דוגמיות' של מתכונים, אבל אין דבר מתוק מזה.

שלי שלך

מאת: ברוריה לאופר

מכירות את הסוגיה הזו? שניים או חזים במכונית ישנה. זה אומר כולה שלי וזה אומר כולה שלי, ואמא מתחננת לשווא שמישהו יוותר. מישהו בחדר השני שר בקול רם: שלי שלך שלך שלך, אבל שני הילדים ממשיכים לצעוק: שלי! שלי!

זה קורה בבתיים הכי טובים, ומעלה את השאלה איך מחנכים ילדים, ובמיוחד ילדים עם אתגר התפתחותי, להיות וותרנים ולתת משלהם?

נתחיל באיך לא. אז לא בהרצאות, לא בהטפות, לא בשכנוע ולא בפרסים לוותרן התורן. כמובן שלפעמים נצטרך לעשות את זה, או להציע את שיטת ה'תור תור', ואולי גם לקחת את מושא המריבה ולהחזיר אותו רק אחרי שתהיה החלטה הוגנת, אבל כל אלה רק פתרונות מקומיים.

אז איך כן מחנכים ילדים לוותר?

התשובה היא בהפוך על הפוך. באופן טבעי, כשאדם (וילד הוא בהחלט אדם קטן) מרגיש שרוצים לקחת ממנו משהו, הוא מהדק את האחיזה שלו באותו דבר ולא מוכן לשחרר. אם ילד יידע בביטחון מלא שמה ששייך לו הוא באמת שלו, יהיה לו הרבה יותר קל לשחרר ולתת אותו באופן זמני למישהו אחר.

אז נתחיל דווקא לא בזמן מריבה. נבחר רגע רגוע ושקט ובו נראה לילד את הדברים הפרטיים שהם לגמרי שלו: המגירה שלו, קופסת האוצרות שלו, המדף שלו והבובה שלו (בדרך כלל שלה). כדי לחזק את המסר אנחנו יכולים לכתוב את שם הילד בגדול, ואולי אפילו את המילים 'שייך ל...' ולהניח במקומות המתאימים. רק אחרי שתרגלנו מספיק זמן את ה'שלי', נוכל להראות לילד גם את ה'שלו' ו'שלה'. נתחיל כמובן בפריטים שלא נתונים למשא ומתן, למשל טבעת נישואין ומכונת גילוח, ולאט לאט נתקרב לאזורי חיכוך כמו מכונית שלט, בובה, ספר או טלפון. כשילד מבין היטב מה זה 'שלי', הוא יכול להמשיך ל'שלי-שלך'.

אני חייבת לספר לך...

מספרות: אמהות מאירות

אף פעם לא מוקדם מידי מתוך היומן של רוחמה

אמא של ג':

ישבתי עם הפיזיותרפיסטית והיא לא הפסיקה להחמיא: איך ג' התקדמה! אתמול אמרתי לה לפתוח את הדלת והיא פשוט קמה ופתחה! לא האמנתי שזה באמת קורה!

אמא של ט':

הבת של השכנים הגיעה לשחק עם ט'. אחרי כמה דקות היא שאלה כדרך אגב אם ט' מבינה משהו. לפני חצי שנה לא הייתי יודעת מה לענות לה, אבל עכשיו הוצאתי ערימת מילים וביקשתי מט' לענות על חידות על ידי הצבעה על כרטיס. ט' ענתה על 10 חידות בזו אחר זו! הרגשתי אושר צרוף. עכשיו יש לי דרך להראות לעולם שזה שהיא לא מדברת לא אומר שהיא לא מבינה או לא חכמה.

אמא של נ':

הלוואי שהייתי מצליחה לשכנע את הצוות שלו להתמקד בעבודה על המוח. זה הדבר היחיד שבאמת מחולל שינוי אמיתי ומשמעותי.

אמא של מ':

זה מדהים לגלות כמה הרבה רעיונות יכולים להיות בראש של ילד קטן. אני מרגישה שככל שאנחנו ממשיכים בגירויים הוא נהיה יותר ויותר יצירתי, ואם אני לא מספיק מפתיעה הוא מוצא דרכים להפוך את זה למשהו חדש ולא צפוי.

אמא של ח':

התוכנית למתקדמים ממש משמעותית עבורנו. אחרי שנה של הישגים אנחנו לא רוצים לדרוך במקום, והידיעה שאנחנו חלק מקהילה של הורים מאירים נותנת לנו המון כוח.

לפני כמה שבועות התקשרה אלי חברה לבשר שהיא הפכה לאמא. בעוד אני מתרגשת איתה ומעכלת את זה ש'ילדה ילדה ילדה', הופתעתי לגלות שהחברה שלי שרק אתמול באמת הייתה ילדה, כבר הפנימה את השינוי והיא חושבת ומדברת ושואלת כמו אמא: אז מה אני יכולה לעשות כבר עכשיו למען הבייבי שלי? איך אני יכולה להיות אמא טובה? ומה קורה בעולמו הפנימי של היצור הקטן שזה עתה בא לעולם?

חלקתי איתה את הידע שיש לנו ב'מאירים' על גדילה והתפתחות של ילדים, על החשיבות הקריטית של ראשית החיים, ועל כך שהרבה פעמים אנחנו מעניקים לילד דברים שונים מתוך כוונות טובות אבל המידע אפילו לא מגיע אל המוח שלו. דיברתי איתה על התנוחות שמתאימות לו בשלב הזה, על בחירת הצבעים לחדר שלו, על התמונות והצעצועים שקונים לו, על התכנים ועל הטון שבהם אנחנו פונים אליו. ופתאום אני קולטת שהחברה שלי שותקת. הכל בסדר? שאלתי אותה.

כן, היא ענתה לי, אני פשוט מאושרת. אני קולטת שלהיות אמא לתינוק שזה עתה נולד זה לא מתחיל ונגמר בפעולות טריוויאליות כמו הנקה והחלפת טיטולים, למרות שבלי ספק אלה חוויות מרגשות בפני עצמן. עכשיו אני מבינה שלהיות אמא זה ללוות את הילדה שלי בזמן שהמוח הצעיר שלה עסוק יומם ולילה בפעילות אינטנסיבית ובלתי פוסקת של למידה.

זה גם הסיבה שהקטנה שלך ישנה רוב היום, הוספתי. היא פשוט עובדת קשה כל כך בשעות הערות שלה, שהיא חייבת לקחת הפסקות. בכל רגע שהיא ערה, המוח שלה עסוק בלאסוף מידע ולתייק אותו. 'זה הקול של אמא', היא אומרת לעצמה ללא מילים עדיין, וזה הריח של אבא, אלה הצעדים של יוסי, זה הצעצוע שלי, וזו המילה שהם אומרים לי כל הזמן... אה, זה השם שלי, וכן הלאה. ואז החברה שלי קוטעת אותי ושואלת אם זה בסדר לסיים את השיחה עכשיו כי 'אני חייבת לרוץ לתינוקת שלי, יש לי כל כך הרבה מה לעשות איתה! את בטוחה שזה הזמן?'

אף פעם לא מוקדם מידי, אמרתי, והרגשתי מאושרת בשביל שתיהן.